

๖๕

ปิดโทรศัพท์มือถือ

ขณะฟังธรรม ปฏิบัติธรรม

เรามาวันอาทิตย์มีวัตถุประสงค์เพื่อมาปฏิบัติธรรม มาฟังธรรม เพราะว่าวันอื่นเรามีภารกิจทางโลก และภารกิจของการเป็นผู้นำบุญออกกัลยาณมิตร เราก็นั่งปฏิบัติธรรมกันที่บ้านตามลำพัง บ้างก็ปฏิบัติธรรมตามบ้านกัลยาณมิตร วันอาทิตย์จะมาเจอกันครั้งหนึ่ง

หลวงพ่อจึงอยากให้ใช้เวลาในวันอาทิตย์ ที่เราตั้งใจมาอย่างดีแล้วจากบ้านให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการประพาส ปฏิบัติธรรมและฟังธรรม เพราะฉะนั้นสิ่งใดที่ทำให้เกิดการรบกวนการนั่งสมาธิและการฟังธรรมของเพื่อนสหธรรมิก ผู้ประพาสธรรมร่วมกัน เราพึงเว้นเสีย ไม่ว่าจะเป็นเสียงอะไรก็ตาม

อาทิตย์ที่ผ่านมา มีเสียงจากเครื่องมือสื่อสาร (โทรศัพท์) ซึ่งก็ได้พยายามทำความเข้าใจและแนะนำมาตลอด แต่ยังมีหลงเหลือตกค้าง คนใหม่ก็ไม่ว่าอะไร เพราะ

เขายังไม่ทราบธรรมเนียมปฏิบัติ แต่คนเก่าต้องเป็นตัวอย่าง
ที่ดี คนใหม่จะได้ทำตามได้ถูกต้อง

เพราะฉะนั้น ในทุกอาทิตย์จำเป็นต้องขออนุญาตให้
พิธีกรแนะนำให้ปิดเครื่องมือสื่อสารไว้ชั่วคราวในขณะที่เรา
กำลังปฏิบัติธรรมและฟังธรรม จะเป็นเพจเจอร์ก็ดี โทรศัพท์
มือถือก็ดี คงจะต้องบอกกันทุกอาทิตย์ เพราะผู้ที่มาใหม่
ในทุกอาทิตย์จะได้รับทราบธรรมเนียมปฏิบัติของวัดเราว่า
เป็นอย่างไร

ในช่วงปฏิบัติธรรมหรือฟังธรรมนั้นเป็นช่วงที่เราต้อง
ปลอดกังวลทุกอย่าง จะต้องไม่ให้มีอะไรมาเป็นเครื่องกังวล
ดังนั้นปิดโทรศัพท์ไว้ก่อนนะลูกนะ บางคนบอกว่าตั้งเป็น
ระบบสั้น ไม่มีเสียง ถึงแม้จะตั้งสั้นไว้ แต่เราก็มั่นใจลงไปพูด
คนข้างๆ เขาเห็น ก็เป็นการรบกวนเขา

ในสมัยหลวงปู่ดปากน้ำ เวลาท่านสอนธรรมปฏิบัติ
ท่านจะพูดเตือนบ่อยๆ เป็นช่วงๆ แม้ตัวท่านเองก็ทำ
เป็นต้นแบบ คือ เวลาเห็นใครนั่งธรรมะ ไม่ว่าผู้ปฏิบัตินั้น
จะเป็นเด็ก เป็นผู้ใหญ่ ผู้หญิง ผู้ชาย ท่านจะเดินเบาๆ ผ่านไป
ท่านให้เหตุผลว่า บางคนเขากำลังปฏิบัติในระดับหัวเลี้ยว
หัวต่อ จะเข้าถึงธรรมอยู่แล้ว ถ้าเราเดินมีเสียงดังจะไป
สะเทือนสมาธิของเขา จะทำให้เขาพลาดโอกาสที่ดีไป
ตัวเราเองก็บาป จะได้รับวิบากกรรม คือ ทุกชาติที่เกิดมา

จะปฏิบัติลำบากทุกครั้งเลย เวลาจะดี ๆ ก็จะมีอุปสรรคเกิดขึ้นให้เราต้องเลิกละความเพียร ซึ่งท่านจะสอนอย่างนี้เป็นช่วง ๆ แล้วก็ทำเป็นตัวอย่าง

แม้แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ก็ทรงทำเป็นต้นแบบเหมือนกัน วันหนึ่งขณะสามเณรบัณฑิตออกบิณฑบาตกับพระสารีบุตร สามเณรเกิดอยากจะทำปฏิกิริยาธรรม จึงขอลาพระเถระ ก่อนลาก็เรียนพระเถระว่า “ถ้าพระอาจารย์จะนำอาหารมาให้กระผม ขอเป็นข้าวคลุกปลาตะเพียนนะครับ” พระสารีบุตรกล่าวว่า “เราจะหาได้จากที่ไหน” สามเณรตอบว่า “ถ้าไม่ได้ด้วยบุญของท่าน ก็ได้ด้วยบุญของกระผม” แล้วพระสารีบุตรก็ออกไปบิณฑบาต ส่วนสามเณรก็กลับไปในที่สมาธิ พระสารีบุตรบิณฑบาตได้ไม่นานก็มีคนเอาข้าวคลุกปลาตะเพียนมาถวาย ท่านจึงรีบนำกลับวัดเพื่อเอามาให้สามเณร

ขณะเดียวกันพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากำลังสอดข้ายพระญาณไปดูว่า วันนี้ใครจะได้บรรลุธรรมผล เห็นสามเณรบัณฑิตจะบรรลุธรรมผลนิพพาน แต่ถ้าหากพระสารีบุตรมาถึงก่อน เกิดไปเรียกสามเณรให้ออกมาฉัน หรือไปทำเสียงดังอะไรหน่อย ก็จะไปกระทบการปฏิบัติธรรมสามเณร จะทำให้พลาดโอกาสจากการเป็นพระอรหันต์ พระพุทธองค์จึงเสด็จไปดักรอพระสารีบุตรที่หน้าประตูวิหาร ชวนพระ

สาริบุตรคุยธรรมะ ถามโน้นถามนี้ ส่วนภายในท่านก็สอด
พระญาณไปดูว่า สามเณรนั่งไปถึงไหนแล้ว ปากก็ชวนคุย
ภายในก็สอดพระญาณไป จนกระทั่งเห็นว่า สามเณรบรรลุ
อรหัตตผลแล้ว จึงเปิดทางให้พระสาริบุตรเข้าไป

การทำให้เกิดเสียงดังไปรบกวนผู้ประพฤติปฏิบัติ
ธรรม จะมีวิบากกรรม คือ จะเป็นอุปสรรคต่อการปฏิบัติ
ธรรมของเรา ทำให้ปฏิบัติลำบาก บรรลุธรรมช้า และอวัยวะ
ที่เกี่ยวกับการฟังเสียงหรือหูของเราจะใช้งานไม่ค่อยได้ดี
เหมือนของคนอื่น อย่างน้อยก็ ๕๐๐ ชาติ เพราะฉะนั้นเป็น
สิ่งจำเป็นที่หลวงพ่อก็จะต้องแนะนำ

มือถือนี่แปลกนะ พอถือแล้วมันมีวิญญาณ เดินไป
คุยไป แต่ก่อนไม่มีมือถือทนได้นะ ไม่คุย พอมีมือถือ เดินไป
คุยไป เดินคนเดียวก็คุยคนเดียว อยู่ในรถ มือหนึ่งถือพวง
มาลัย อีกมือหนึ่งถือมือถือ แม้ตอนเข้าห้องน้ำยังถือไปคุย
กันต่อในห้องน้ำ ตากล้องเหมือนกัน ถือกล้องนี่มันมี
วิญญาณต้องถ่าย เจอใครถ่ายตะปไปเรื่อย จิ้งจก ตุ๊กแก ต้นไม้
คน สัตว์ สิ่งของ หรือถือหนังสือ ถือแล้วต้องยิง เอาลูก
กระสุนใส่ ยิ่งโน่น ยิ่งนี้ มันมีวิญญาณ

มือถือก็เหมือนกัน ถ้ามีแล้วต้องพูด บางทีหลวงพ่อก็
เดินเฉียดผ่านๆ ไป ดูสิเขาคุยอะไรเรื่องสำคัญ ปิดโซ่ บอกว่า
อย่าลืมเอาข้าวไปเลี้ยงแมวด้วย อะไรจะขนาดนั้น ฟังดูแล้ว
แปลกดี เพราะฉะนั้นปิดเครื่องนะลูกนะ

๑๓ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๕